Ч. 241 (11.492). Львів, субота 27. жовтня 1928. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. шадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Made in...?

Львів, 26. жовтня 1928.

В статтях: „Наступ на Прагу" і „В каламутній воді" розглянули ми „знамениті інформації" берлінського та не менше знамениті „відтворення" краківського органу в справі уявної акції Праги в українській справі. Хоч як невірні є ті інформації і поплутані комбінації, то всетаки одно в них є наявне і гідне уваги, а саме, що вони вертяться біля української проблеми. В дану хвилю байдужі нам тенденції тих комбінацій, а важне тільки одно: вони підкреслюють вагу української проблеми, вони вказують, що під теперішню пору це найважніше питання Европи, досі нерозвязане й неполагоджене. Скоро тільки виринає справа війни чи закріплення мира, автоматично виринає й справа України.

Зовсім природно, що в тому стані перманентної актуалізації українська справа є мячем і страшаком в руках „заінтересованих" держав, себ-то в першу чергу державців українських земель, а в дальшу чергу їх протекторів.

Берлінський орган головний наступ звернув на Прагу, закидуючи її заходи і змагання в напрямі висунення української проблеми на порядок політичного дня. Чеські чинники офіційно дементують тенор „букарештенсько-берлінських" інформацій. Відомости берлінського органу, немов то Чехословаччина на спілку з Францією думає створити самостійну українську республіку, щоби опісля ввійти з нею у федерацію та таким чином одержати кольонізаційний терен, є безосновні. Метою тих інформацій є підюдити проти Чехословаччини Польщу, Німеччину й Росію. Є це смішна й фантастична видумка, бо ані населення Чехословаччини, ані чехословацька політика не має з тим нічого спільного.

Однак, поминаючи всі ці ходи: концентричні наступи і відбої, зявляється питання, де, в якому центрі сфабриковано ці комбінації?

Під тим оглядом думки можуть бути поділені. Могли ті комбінації так само добре повстати в Москві, як і в Берліні (в порозумінні з Москвою), Варшаві, а навіть в Празі, або в якімсь російсько-емігрантськім осередку.

Майстрами у фабрикуванні всяких сензаційних „документів" і комбінацій на тему заходів і змагань „контрреволюційного" українства є більшовики. Радянська преса в коротких відступах часу счиняє крик і галас на тему інтервенції. Цих „інтервенційних" заміток, відомостей і статтей, як огню, лякається населення України. Не примара інтервенції, яка є абсурдом, зявляється годі перед населенням України, тільки певність нових податків і даний або нової внутрішньої позички для відвернення наступаючої небезпеки, для зміцнення армії, для підтримки „пролетаріяту" в „інтервенційних" державах, для розкладової роботи в протисовітських організаціях і т. і.

Серію таких фальсифікатів більшовицької роботи мали ми нагоду, навіть у вфотографованім виді, оглядати в париських „Українських Вістях". Цікаво, що одночасно з появою „ревеляцій" в берлінському органі як pendant до них у харківському „Комуніст-і" появився новий фальсифікат, ніби-то лист А. Лівицького до „міністра закордонних справ УНР" на тему „українсько-польської угоди".

В тому сфабрикованому в Харкові листі читаємо:

„Як уже вам писав, я з галичанами **начав** розмови. Довести до **остаточного** порозуміння між урядом **Річипосполітої** Польської з Галичанами, це для мене дуже важке завдання. Я зразу **начав** говорити з нашими **приклонниками** з партії Українського Національно-Демократичного Обєднання, з послами д-ром Дмитром Левицьким та Володимиром **Целевичом.** Це сьогодні одинока партія, з якою у цім питанні можна говорити. Між **Президіумом** Українського Соймового **Клубу а блоком** Пана Маршала Пілсудського є до певної міри порозуміння, **но** це порозуміння в нічому **не мішає** УНДО стояти в опозиції до уряду. Польський уряд робить зусилля, щоб Український Соймовий Клуб притягнути на сторону урядового блоку. Від Українського Клубу вимагається офіціяльної **декларації,** як це було зроблено українськими послами, які зараз входять до блоку Пана Маршала. Крім заяви льояльности **супроти** Річипосполітої Польської вимагається теж й заяви, що Український Соймовий Клуб стоїть на становищі польської державности. Хоч Український Клуб міг би це зробити, то він цього не робить, вимагаючи, щоби перш за все з боку польського уряду були здійснені домагання Українського Соймового Клубу. Я з мойого боку стараюсь вияснити ситуацію і справу поставити на реальний грунт. Пан посол Д. Левицький зі свого боку робить зусилля, що б підготовити грунт в самому Клубі для практичних переговорів. Необхідні є уступки з боку польського уряду, — про це я вже говорив з де-якими міністрами та одержав їх згоду, що з боку уряду це буде зроблене. Коли мені вдасться довести до порозуміння, так і для нас це принесе великий успіх, бо тоді зможемо де-яких визначних Галичан вжити для наших цілей".

Для більшої „віродостойности" до цього листа приплутано прізвища радянського консуля у Львові Лапчинського, який — мовляв — „зі свого боку устроює бенкети(?!) для Галичан і хоче їхню опінію зеднати для Совітів", однак це „йому не вдасться".

Не високої марки цей фальсифікат. Автором його є безперечно наддніпрянщений галичанин, який хотів підробитись під „уенерівсько-дипльоматичний стиль", але як свідчать деякі слова (підкреслені півтовстим) з дорученого йому завдання вивязався по партацьки.

Зовсім природно, що УНДО, як незалежна українська національно-політична організація, до тогож більша і найсильніша, є найбільшою запорою на шляху більшовицької акції. Проти УНДО більшовицька влада і комуністична партія звернули всю силу своєї пропаганди й розкладової роботи. Те доручення виконують не лише комунізуючі партії на українських землях під Польщею, не лише ad hoc до того покликано УПП, не лише всякі наклепи, але й постійне намагання тим чи іншим способом звязати УНДО з петлюрівською погребовщиною й убрати його в угодовецький хомут. Ведучи акцію проти УНДО при допомозі сфабрикованого, наскрізь безглуздого листа А. Лівицького, чому одночасно не повести акції проти Чехословаччини, яка дала захист українській еміграції і яка досі тримається досить негативно у відношенні до Совітів? Цю калюмніяторську акцію „за двома зайцями" з одночасним насиленням уявної інтервенції перед очима здезорієнтованих і виснажених мас — занадто часто, хоч мало зручно, переводить більшовицька пропаганда. Тому найправдоподібніше, що джерела „знаменитих інформацій" берлінського органу треба шукати в Москві або в Харкові, на доручення яких наступила „букарештенська" фабрикація в берлінському органі. Коли це зроблено в Берліні, то це лише чемність одного рапальського союзника для другого.

Однак можливо, що місцем фабрикації була й сама Прага. Чому? — спитає здивований читач, коли тут увесь час нападається на Прагу. Правда, що це наступ на Прагу, однак чому такого наступу не могла Прага зробити сама проти себе, коли він нешкідливий, а може викликати деяку стурбованість у сусідів?

Про Букарешт, місце „сензацій", ходять в останньому часі найріжнородніші поголоски. Між іншим говориться, немов би там акцептовано акцію льорда Ротерміра в некористь Чехословаччини. Ця акція малаб довести до відірвання Закарпаття від Чехословаччини і приєднання його до Мадярщини. Таким чином Мадярщина і Польща одержалаб спільну границю. Також малоб наступити „спростування" границі на Словаччині в користь Мадярщини. За те Мадярщина зреклаcьби своїх аспірацій на Банат і Семигород у користь Румунії. Німеччина за резигнацію з ревізії поморського коридора малаб одержати placet на австрійський „Anschluss" Не вдаємося в дальші комбінації, а зазначимо лише, що все малоб статися коштом Чехословаччини. Розуміється, чому в такому разі Словаччина не може пустити контрпару, ніби то взяти під свій „протекторат" українську справу і тим налякати Польщу, Німеччину й Росію?

Очевидно, джерелом цих фабрикацій може бути й Варшава, яка з одного боку хоче спонукати Чехословаччину до ліквідації останків українських науково-культурних установ, які їй дуже не на руку, а з другого боку мати атут для дальшого здавлювання проявів українського життя, про що свідчить стаття краківського „Часу".

Про російську еміграцію, яка дише ненавистю проти всього українського і не може дарувати чехам їхньої допомоги українській еміграції, не варто й згадувати.

Де саме сфабриковано „знамениті інформації" берлінського органу з творенням „самостійної української республіки", — важко з усею певністю твердити. Допускаючи всякі можливости й відкидаючи безглузді фантазії, мусимо зазначити лише, що українською проблемою починають перекидатися як мячем. Але й це вже доказує, що в Европі промощує собі шлях свідомість, що з великих національних питань єдино неполадженою є українська справа.

1868 — Просвіта — 1928 р. Це предавна дорога освідомлюючої праці над Тобою, Громадянине. Подумай, чи Ти виконав свої зобовязання супроти Просвіти?

Німецька преса про українську справу.

(Короткий огляд.)

Переглядаючи німецьку пресу, бачимо, що німецька публична опінія щораз більше цікавиться українською справою. Такі німецькі журнали та часописи, як „Дер Таг", „Націон унд Штаат", „Політіше Вохеншріфт", „Дер Штальгельм", „Остеуропа" та „Берлінер Тагеблят" присвячують постійно певну частину свого обєму життю українського населення під Польщею і під більшовицькою владою та нашим емансипаційним змаганням.

І так у двох останніх числах віденського політичного журналу „Націон унд Штаат" находимо такі статті, що торкаються української справи: „Українські партії в межах Польщі" німецького автора Ганса Фабера, „Українці під румунською владою" „Карпатська Україна" Іварського та „Культурна політика поляків у відношенні до українців". У першій зі згаданих статтей поданий ядерний огляд сучасних українських політичних партій під Польщею, їхній стан, чисельність парляментарного представництва та політично-суспільні напрямі щодо націоналізму та соціялізму. Друга статти змальовує коротко положення українського населення на Буковині та в Бесарабії. Автор третьої статті представляє завдання та ролю лучника між Заходом і Сходом, яку повинен відіграти український елемент на Закарпатській Україні, до чого не допускає чехословацький уряд своєю відомою політикою, причиняючись тим мимовільно до скріплення мадярських впливів на Закарпатті. В найновішій статті, поміщеній у вересневому числі згаданого журналу, якої автором є посол Володимир Целевич, наведено незвичайно богатий статистичний матеріял про українське народне та середне шкільництво, що є тепер під Польщею. В статті насвітлено політику польської влади супроти українських високих і фахових шкіл, такосамо як у справі нострифікування закордонних студій. Обговорює автор також діяльність і заложення „Просвіти".

У статті „Правда на Сході" в „Політіше Вохеншріфт" пише згаданий уже Ганс Фабер про хиби німецької східної політики, яка все ще не навчилася розріжняти українців від русских і білорусинів.

У берлінському „Штальгельмі" з дня 16. вересня п. р. у великій статті п. н. „Боротьба за волю на Сході", доказує її автор Ярл, що всі мирові договори не будуть мати так довго своєї вартости доки східне питання не буде вирішене у повному свойому обємі. В дальшому ході думок автор описує змагання українців до волі й незалежности та звязаний з ними зріст енергії і національної самопевности серед українського елементу.

У „Берлінер Тагеблят", в статті п. н. „Харків, Ростов і Москва", розписується радянський кореспондент згаданого журналу Павло Шеффер про враження, [illegible] на Україні. Автор [illegible] Велика Україна є сьогодні [illegible] Радянського Союзу [illegible]

„Остеуропа" (Берлін), [illegible] Сході, у своєму [illegible] [illegible] на Україні. [illegible]

представлений у статті розвій українського церковного питання за останні роки і вплив того розвитку на українську справу взагалі.

На тему загальної освіти.

(З приводу одного допису.)

Недавно був у „Ділі" цікавий допис із Калущини, над яким варто глибше призадуматися. В тому дописові порушено дуже важну справу для нашої культури. Обговорюючи вислід нарад Повітового Союзу Кооператив, автор допису приходить до висновку, що головною причиною недомагань нашої кооперації і її слабого розвитку є недостача загальної освіти. Слід додати: не тільки кооперації, але культури взагалі, бо безпросвітня маса не в силі творити і плекати культури в сучасному розумінні.

Та це не новина — про це писалося і говорилося у нас дуже богато; була і є робота в тому напрямі, щоб поширити в масах освіту; засновано вже давно й освітні товариства, виходять книжки й часописи. Одначе не вважаючи на всі ті змагання, рівень освіти нашої селянської маси ще дуже низький. Причина такого сумного стану та, що просвіта й наука лежать замкнені в книжках і часописах і не знаходять шляху, а тимсамим належного поширення між народом.

Автор згаданого допису підходить ближче до справи поширення освіти в широких масах і подає нові практичні проекти. Спинюся на однім з них, а саме на тім, що говорить про сільських лекторів, бо цей проект видається мені для нас особливо доцільним під нинішню пору.

Автор пропагує ширення освіти між селянами, членами кооперативи, при помочі лекторів, яких має вишукувати управа сільської кооперативи; ті лектори малиб читати в невеличких гуртах „Господарсько-Кооперативний Часопис", у якому побіч кооперативних відомостей слід поміщувати і коротенькі статті на всілякі біжучі теми.

Це проект автора допису. Безперечно, що освітна праця того роду дуже бажчна і зовсім легка до переведення. А на мою думку згодом можнаб її поширити в тім напрямі, щоб лектори читали не тільки свій кооперативний часопис, але й інші статті, а то й цілі систематичні виклади на господарські і загально-освітні теми, і то для більших гуртів слухачів. Одначе в такому випадку булаб потрібна ширша організація таких читань і викладів, оперта на повітові філії або й на центральні товариства, просвітні й кооперативні. Згодом добре вишколені лектори моглиб нам заступити до деякої міри народні університети, про які в нас не так давно обширно писалося і про які ми мріємо з тугою, а навіть моглиб дати почин до їх заснування. Але не забігаймо думкою так далеко вперід.

Зокрема щодо кооперативної освіти, то крім видавання часописів та устроювання відповідних курсів бажано булоб, щоб кооперативні інструктори поучували на місцях тих, що працюють у кооперативах та справляли на місці їх похибки і промахи. Для тої цілиі моглаб повітова кооператива делегувати щороку на якийсь час одного інструктора до поїздок по селах. Кооператори із сіл повинні зі свого боку, коли тільки треба, удаватися до повітових кооператив по пораду і вказівки, бо переважна частина недомагань і страт походить з неявного діловодства. Краще в самім почині зарадити лихові, як через проволікання і недбальство наражувати кооперативу на страти і занепад.

Наш нарід спосібний і бажає всіми силами добути собі освіту та краще життя. Треба тільки знайти спосіб, як йому в тім допомогти. І саме сільські лектори будуть у нас тими піонірами, що розбиватимуть скалу народньої темноти, яка тяготить на нас усіх та спиняє наш похід до добробуту й волі.

І. Ц.

Добро „Просвіти" — це добро цілого народу, а зокрема кожного з нас.

Ріжні вісти.

ЕКСПОЗЕ МІН. ЧЕХОВИЧА.

Польський уряд, предкладаючи в парляменті бюдж. преліминар на 1929-30 р., звсує палатам госп. положення в краю. Речником уряду буде мін. скарбу Чехович. Бюдж. дебати триватимуть довше ніж мин. року.

СПРАВА ЗАБЕЗПЕКИ ПОЛЬСЬКО-НІМ. КОРДОНУ.

Німецькі часописи повідомляють за амстердамськими джерелами, що польський уряд з нагоди репараційних переговорів звернувся в ноті до франц. уряду. В ноті польський уряд просить, щоби Франція, як держава, що принала в Льокарні гарантію за безпеку зах. кордонів Польщі, піддержала становище Польщі, яка нібито домагається, щоби Німеччина зложила заяву в справі безпеки польсько-нім. кордону. Заява ця була би нібито умовиною передчасної евакуації Надренії. Пат довідується з мін-ства закорд. справ, що вістка про цю ноту неправдива.

ПРОЦЕС ЗА ШПІОНАЖУ В ТЕРНОПОЛІ

У вівторок відбулася перед тернопільським карним судом розправа проти Зарицького і тов. за шпіонажу. Зарицького засудили на 2 роки тяжкої вязниці, Самборчука на 1 рік вязниці. В справі інших обвинувачених прокуратор передше залержав слідство.

НОВИЙ АМБАСАДОР СРСР У ПАРИЖІ.

Відкликання представника СРСР у Парижі Довгалевського постановлене остаточно. Його наступником буде Стомоняков, член колегії нар. комісаріяту закорд. справ. Якийсь час Стомоняков був торг. представником СРСР у Берліні, опісля був нар. комісарем закорд. торговлі.

СПЕКА В ЗАКОПАНІМ — НА ЛИТВІ ЇЗДЯТЬ САНЬМИ.

Після сильного вітру настала в Закопанім велика спека, що доходила до 25 степ. Зі снігу не остало ні сліду. З Ковна надходить вістеи, що в богатьох місцевостях Литви впали такі сніги, що вкрили поля і дороги. Передовсім у півн. Литві люди їздять саньми.

НОВА БУД. КАТАСТРОФА.

В чеськім Тешині завалилася одна стіна гуситської церкви, яку саме будують. Під звалищами згинули два робітники.

100 ПОЛІЦАІВ АТАКУЮТЬ ҐРАНАТАМИ БАНДИТА.

Бандита, що в понеділок у Кольонії вирвався після бою з кордону 400 поліцаям, віднайшли в одній з віль. Бандит отворив рев. пальбу на власника віллі. Коли прийшло 100 поліцаїв і огнева сторожа, бандит далі стріляв. Його вдалося зловити раненого щойно, як у кімнату, в якій він скривався, вкинули 8 ручних гранат.

КОМУНІКАЦІЯ „ЦЕПЕЛІНОМ" МІЖ ЄГИПТОМ І ІНДІЄЮ.

В Базелі основується англ.-швайц.-німецьке летунське товариство, яке створить постійну комунікацію „Цепелінами" між Европою й Єгиптом і Індією. Такий лет має тривати 8—10 год.

ЯПОНІЯ ДОМАГАЄТЬСЯ МАНДЖУРІЇ.

Японія в переговорах із китайським урядом заявила, що забере свої війська з провінції Шанґ-Тунґ, коли Китай признає права Японії до Манджурії.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87·50—8·87·75, канадійський долар 8·81·50—8·81·75, чеська корона 0·26·25—0·26·50, австрійський шилінг 1·25·50 1·25·00, румунська лея 0·05·25—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·75, швайцарський франк 1·71·50—1·71·80, фунт штерлінгів 43·40·00—43·40·00, радянський червінець 26·00—27·00.

Золото: 20 корон 36·60·00—36·80·00, 20 франків 34·40·00—34·70·00, 20 німецьких марок 42·40·00—42·75·00, 10 російських рублів 46·80·00—47·20·00.

Срібло: Австрійська корона 0·69·00—0·70·00, 5 австрійських корон 3·55·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·77·00—1·80·00, російський рубель 3·00·00—3·10·00, копійки за рубель 1·50·00—1·55·00.

Збіжжа.

Пшениця двірська 46·00—47·00, пшениця селянська 43·25—44·25, жито галицьке 34·25—35·35, ячмінь галицький броварняний 35·50—36·50, ячмінь на мливо 31·00—32·00, ячмінь пастівний 35·50—36·25, овес галицький 31·00—32·00, кукурудза румунська 44·00—44·50, бараболя промислова 6·25—6·75, фасоля біла 90·00—115·00, фасоля кольорова 60·00—65·00, фасоля красна 80·00—90·00, горох пів-Вікторія 57·50—67·50, горох пільний 45·00—47·00, бобик 30·00—35·00, мішанка пастівна в зерні 00·00, вика 34·25—38·25, сіно солодке краєве прасоване 18·00—20·00, солома прасована 5·00—5·25, гречка 35·00—36·00, льон 70·00—70·00, лубінь синій 21·50—22·50, ріпак озимий 70·00—72·00, мука пшенична 50 прц. 80·00—81·00, мука житня 70 прц. 51·00—51·00, грисік кукурудзяний 67·00—70·00, мука кукурудзяна 49·00—51·00, отруби житні 24·00—24·50, отруби пшеничні 23·50—24·00, крупи гречані 70·75—72·75, пшоно 24·75—25·25, крупи ячмінні 49·25—51·75, пенцак 49·00—51·00, просо краєве 40·00—41·00, макухи льняні 49·00—50·00, конюшина красна 220·00—250·00, мак синій 125·00—135·00, мак сивий 100·00—110·00. Мішки ютові виробу Страден Варта 1·65—1·72, мішки уживані добрі 1·38—1·42.

І. СВЄНЦІЦЬКИЙ.

35 літ наукової праці.

З приводу ювилею проф. Кирила Студинського.

(Докінчення.)

В царині наукової праці заслуги проф. Студинського не менші, як і на полі адміністрації Науковим Товариством. Почав він її як молодий адепт українського фолькльору розвідкою про „Лірників" 1894 р. Отся народознавча монографія остала по сьогодні одинокою, що найкраще свідчить про її історичну вартість. Цею студією віддав він належну данину і романтичному настроєві тодішнього українолюбного народничитва, а вже за рік виявив свій справжній інтерес для тої ділянки давнього українського письменства, на якій остав по нині одиноким авторитетом.

Як колишній богослов, Студинський-фільольоґ зацікавився полемічним письменством XVI—XVII вв., себто тої переломової доби, коли то Західна Україна в цілях самооборони, для заховання свого українського обличча й роду, мусіла рішитись на частинну злуку з Римом, а з другого боку виступити проти цієї злуки. Це одно з найбільш вразливих місць в житті західньо-українських земель подекуди і по сьогодні. Тим-то фільольоґ-галичанин, як правовірний член унітської церкви, міг дуже легко попасти в полемічний тон з православними обвинчителями й історіографами полемічного письменства, а з другого боку наразитися у надто ревних католиків на закид у „схизматицькому дусі". Не попав проф. Студинський у Скиллю, але виминув і Харибду, як дослідник полемічного письменства, якому присвятив цілу низку обширних праць: „Пересторога" 1895, Хто був автором Антірезіс 1900, Про Потія 1902 і 1914, Памятки полемічного письменства 1906, Полемічне письменство 1601 року 1911, Антіґрафе 1925.

Цими студіями намітив він усю велику скупину справжньої публіцистики, що на переломі двох століть оживляла широкі верстви української суспільности в її ваганню між Сходом і Заходом. Це вагання, замітне і живе по сьогодні, породило серед декого, що не знає довгих дій української публіцистики, яка мало-що не до Нестора сягає, докори за те, що, мовляв, професор університету займається такими нецікавими питаннями. Але це був може тільки хвилевий настрій осудців, який певне пройшов, коли вони зрозуміли, що тільки людина з темпераментом публіциста могла відчути весь чар дійсного життя давніх діб, що бе твердим живчиком у льоґіці, висловах і яркиx образах полемістів.

Як професор, Студинський давав певно своїм слухачам добрий приклад вибору тем і методи їх обробленни статтями про новітніх письменників України: Шашкевича 1896, Метлинського 1897, Котляревського й Артемовського 1901, огнистою промовою в Полтаві на відкритті памятника Котляревському 1903, про Шевченка 1903, 1909, 1911 і 1925 та своїми лекціями, коли ми можемо назвати цілий ряд його колишніх учнів, що тревало зазначили свою научну підготовку цілою низкою добрих студій. Назвемо тільки — Созанського, Єдюка, Тершаківця, Гординського, Андроховича, Возняка, що очевидно вийшли з наукових інтересів свого професора, поки й самих себе не виявили.

А ці інтереси були в Студинського завсе живі, до певної міри на часі — злободневні. Студинський, свідомий українофіл і українець, вийшов з дому батька ревного старорусина-русофіла, з яким була в нього певно не одна високо- і тонкополітична розмова про спірні питання галицької національної політики. Та сам професор входить у склад тоді дуже активної наслідниці т. зв. новоерської партії Барвінського-Вахнянина і разом з Маковеєм стає справжнім стовпом новозаснованого „Руслана". Вогонь страстей, що горіли в серцях „руских" і українців, „кацапів" і „новокурсників", „націонал-демократів" і „християнських суспільників", сьогодні відчує тільки той, що сам колись в цьому полуміни пражився. Отож проф. Студинський вгризається в пожовклі і порозкидані листки т. зв. Погодинщини в Галичині і опрацьовує зразково, хоча іноді дещо за однобоко — кореспонденцію Зубрицького 1901 і 1918, просто клясично видає кореспонденцію Якова Головацького з прекрасною джерельною характеристикою доби 1835—1860 рр. (1905 і 1909), дає виривки листування Землявковського з еп-пом Ступницьким (1908), повертає ще раз до культурного життя Галичини 1833—1847 р. (1909), а доби 1795—1857 у 1920, щоб завершити це 1916 р. оглядом життя Львівської Духовної Семинарії за часів Шашкевича 1829—1843 і в р. 1923 монографією про галицького сатирика і гумориста Павла Леонтовича.

І знов дехто найшов був привід до закидів на адресу усієї установи, себто Наукового Товариства Імени Шевченка, за те, що видає такі нібито недотепні й неживі речі. Забули сердеги, що кожна річ оживає під подихом життя того, хто її спостерігає, до неї підходить і нею займається, та подихом мертвеччини обдали добу галицько-українського відродження.

Але не на прю стали ми з дійсними і мнимими противниками фільольоґічної праці академика Студинського. Він сам, його учні, послідовники і продовжники певно нераз будуть говорити з критиками й осудцями.

Але літописець цієї діяльности не був би точний без згадки про статті акад. Студинського про соціялістичні громади і їх судові процеси, звязані із всеукраїнською трійцею поступовців — Драгоманова, Франка і Павлика. І знов публіцистика, і знов живий шматок життя рідної Галичини в загально-українському звязку Буковини, Угорської Руси і Великої України — в зображенні темпераментного збирача, переказчика й систематика.

Студинський-дослідник є завсе гарним оповідачем, він навіть віршував. Але як дослідник він виявив постійно свій публіцистичний темперамент вибором тем, для яких не скоро найдеться йому рівний — з таким даром спостерігання і передачі.

Львів, 23. жовтня 1928.

По широкому світі.

Є проєкт завести постійну воздушну комунікацію між Берліном і Варшавою; у першій вдатній пробі літак перелетів цей простір за 4 години.

Грецький премієр Венізельос відчитав у парляменті урядову заяву про порозуміння з Італією і Югославією і парлямент затвердив її одноголосно.

Знову є чутки про переміни в еспанськім уряді.

Є неперевірені звістки про перську революцію.

Президент Злуч. Держав Кулідж сказав, що не можна сподіватись конференції для розброєння перед 1931 р.

Центральний комітет німецької комуністичної партії виключив двох членів, Гансена та Гальма, за те, що вони оголосили відозву про становище комуністичного інтернаціоналу до ситуації в Німеччині.

Організаційний і вічевий рух.

БОРЩІВЩИНА.

Дня 30-го вересня ц. р. відбулася з доручення Повітового Народнього Комітету політична нарада в **Жилинцях**, на якій було присутніх около 250 людей. На нараді виголосив відпоручник Повіт. Народн. Комітету політичний реферат, після чого обговорено місцеві організаційні справи. Того самого дня відбулися в Жилинцях загальні збори „Сокола“, на яких промовляли присутні члени Повіт. Комітету з Борщева.

САМБІРЩИНА.

Дня 29-го вересня ц. р. відбулося справоздавче віче о. сенатора Татомира в **Прусах**. Село це ще недавно кацапська твердиня, починає пробуджуватися до національного життя. Кращий елемент у селі, передовсім молодь, гуртується під проводом ідейного молодого громадянина Ю. Пашка.

Дня 30-го вересня відбулося окружне віче під голим небом в **Дорожеві**. Явилися численно громадяни всіх доокодичних сіл. Сенаторку Кисілевську і посла Тершаковця повитали на дверці делегати старшого громадянства і діти, вручаючи представникам У. П. Р. китиці цвітів. Віче отворив короткою промовою о. сенатор Татомир. Звіт з діяльности Української Парляментарної Репрезентації зложив посол Тершаковець, а після нього говорила сенаторка Кисілевська про вагу участи жіноцтва в політичному житті народу. Вкінці о. сенатор Татомир, представивши невідрадне положення повіту, візвав присутніх до живої праці в просвітній, економічній і політичній ділянці громадського життя. Після промов, подяк та інтерпеляцій замкнув віче серед піднесеного настрою предсідник п. Михайло Коцз.

Того самого дня відбулося в **Самборі** жіноче політичне віче, на якому реферувала сенаторка Кисілевська. Після віча відбувся комерс.

Дня 4-го жовтня ц. р. відбулася в **Самборі** господарська нарада. Реферував о. сен. Татомир. Після реферату виявлася жива дискусія. Вирішено уладити в початках листопада велике сільсько-господарське віче в Самборі.

БРІДЩИНА.

Дня 10-го жовтня ц. р. відбулося повітове справоздавче віче в містечку **Підкамінь**. Реферували посол Вислоцький і посол Кузик. Тому, що староство заборонило віче під голим небом, відбулося воно в салі місцевої читальні „Просвіти“. Присутні були найсвідоміші одиниці зі всіх сіл судового округа. Підкамінь, колись забута сторона і центр кацапщини, сьогодні вже національно відроджена, головно завдяки невсипущій праці жінки місцевого судді п. Куриловичевої і кількох інших осіб. Розпочато будову „Народнього Дому“, заложено кооперативу і взагалі національно-політичне та економічне життя поступає в Підкамені вперед.

НОВИНКИ

— **Великий політичний процес у Тернополі** відбудеться перед тамошніми лавниками присяглих у другій половині листопада ц. р. проти півсотні людей з Тернопільщини і Тернополя, обвинувачених за державну зраду з § 58. и. с. (приналежність до комуністичної партії). Обвинувачені сидять [illegible] 40 людей ... ти року у слідчій вязниці і минулого тижня перестали [illegible] ...тути, що розпочали 16. ц. м. ... [illegible] штанти довідалися, що пьтогож дня слідство закінчено й акти передано прокуратурі. У цій справі інтервеніював у користь арештантів посол д-р Баран. З початком листопада має бути доручений акт обвинувачення і негайно буде розписана головна розправа.

— **Концерт чехословацьких учительок у Львові.** З приводу десятиліття чехословацької республіки влаштовує славний хор чеських учительок з Праги концерт чеської пісні у Львові. Цей жіночий хор не має собі рівного в цілій середущій Европі, про що висказалася вже давно авторитетна фахова критика. Любителі чехословацької (чеської, моравської і словацької) пісні матимуть нагоду почути її в найкращому виконанні. Концерт відбудеться сьогодні, в пятницю, 26. ц. м.

— **Львівська хроніка.** У вересні померло 280 осіб, з чого 147 мущин. До 14-го року життя 67 дітей, від 14-го до 19-го осіб 11, від 19 до 29 осіб 20, від 29 до 39 — 40, від 39 до 59 — 71, в віці поза 59 літ 70 осіб. З цього 133 римо-кат., 46 греко-кат., 80 жидів. — 4 місяці тяжкої вязниці дістав 25-літній робітник Яків Александрович, який виявив неабиякий талант дурення легковірних: зустрівши на вулиці безробітного Полоцького з клунком, заопікувався ним у ролі судового урядовця, завів до суду, казав виліэти на драбину, щоби почистив вікна і попрохав дозволу взяти пальто Полоцького, бо йде за папіросами. Таким робом Александрович дійшов до чужого клунка. — На залізнич. дворці розбився небезпечно вояк Ян Ринкер, їдучи на степенях вагону.

— **Військова влада краде.** Майже одночасно відкрили великі крадіжі в війську німецькім і румунськім. У Берліні скарбник інтендантства набрав 3 і пів міліона марок у порозумінні зі старшинами, що переводили контролю, а в Букарешті в медичнім військовім інституті вкрали на 25 міл. леї. Не можуть генерали та полковники заробити на війні, заробляють помимо на мирі.

— **Біснуватий.** Біля Ковля в селі Смиди селянин Ю. Мезовець у приступі божевілля зарізав 7 осіб, а 5 ранив; каже, що його опутав чорт.

— **Плач з приводу „Стіни плачу“.** Араби в Єрусалимі мають намір вибудувати на славній жидівській „Стіні плачу“ мінарет і зачинити доступ до цієї стіни воротами, які будуть відчинятись для жидів лише в деякій порі. Цей плян схвилював палестинських жидів, які рішили звернутись з відозвою до арабів, з проханням до уряду, щоби взяв їх в оборону і з покликом до всіх цивілізованих народів, щоби взяли їх в оборону перед арабами. В цій справі була вже інтерпеляція в англійськім парляменті. Можливе, що і Ліга Націй буде приневолена вмішатись у конфлікт між жидами і арабами, який тягнеться не від нині.

— **Смерть історика.** Помер відомий франц. історик Альфон Олар, проф. Сорбони, відомий і в нас з перекладних творів. Мав 80 літ, до останньої хвилини викладав свою спеціяльність: історію франц. революції. Його твори є майже виключно з цієї ділянки „Політична історія франц. революції“, „Франц. революція і феодальний режім“, „Парляментське красномовство підчас франц. революції“, „Франц. патріотизм від Ренесансу до революції“.

— **Ріжні вістки.** Венеція святкувала 400-ліття уродин Паоля Веронезе (дійсне його імя Паольо Каліярі), що хоча родився в Вероні, більшість свого життя провів у Венеції, там намалював найкращі образи, там помер і похоронений у церкві св. Севастіяна, прикрашеній його творами. — У месі, коли юрба індусів у Лягоре розходилась зі свята під голим небом, вибухла бомба, яка вбила 5 і зранила 32 особи. — Шікаго сустрічало маніфестаційно делегата французьких воєнних інвалідів одіного посла Скапіні. — За прикладом югославського царя женитьбя і румунський князь Миколаї; імя княжної покищо невідоме. — В Альхесеасі (Португалія) сильне трясіння землі наробило чимало школи в будинках; людських жертв нема. — За останні дні було в Ню Йорку 32 випадків смерти від алькоголю, а 108 небезпечного затроєння. — У Києві виселять з домів „нетрудовий“ елемент, щоби очистити 1200 кімнат для робітників і демобілізованих. — У Злуч. Державах вибиратиме президента 40 міліонів осіб.

— **Обезпечання адвокатів.** Варшавська адвокатська рада підготовляє новий проєкт обезпечення родин адвокатів на випадок їхньої смерти. Досі адвокати складали на біду рідних померлого, відтепер адвокати будуть обезпечені платити постійне обезпечення для своїх родин.

— **Процес Якубовського.** [illegible] ...му засуджені в Мекленбургу невинну на смерть робітника-хлібороба Якубовського. Ця справа вийшла на верх аж пізно після його смерти. Берлінська преса найшла в ній підставу до статтей спрямованих проти кари смерти взагалі і проти бувшого міністра справедливости Мекленбургія, посла Гастедта. Тепер вона прийшла на чергу дискусії в мекленбурськім парляменті. Гастедт в гострій промові накинувся на берлінську пресу і на „Лігу прав людини“, заявляючи, що процес Якубовського був переведений правильно, а всьому винен премієр Мекленбургія, Райбніц. Райбніц і одни соціялісти промовляли ще гостріше і наслідком цієї дискусії теперішній склад мекленбурського компромісового уряду захитався.

— **Літературний кутон.** Московська державна Академія мистецтв видала бібліографічний лексикон „Письменники сучасної доби“, де є 500 письменників XX ст. — Комуністичний рос. поет Маяковський видав нову збірку поезій п. з. „Но. С.“, що значить „Новие стіхі“; є це 23 поем, на кожний рядок одно слово з чудернацькими римами. — Андрей Белий видав „Вітер з Кавказу“, а О. Мандельштам „Єгипетську марку“. — Анунціо написав повість „Віолянта“, яка є першим томом трильогії. — Чеський письменник Карло Чапек написав збірку своїх оповідань „Історії добуті з кишені“. — Повість Томаса Манна „Зачарована гора“ вийшла в 100-ім виданні. — Віденський журналіст Тео Шеффер передає таку свіжу сповідь Гергардта Гавптмана: „Почуваю велике невдоволення собою перечитуючи або згадуючи те, що я написав за все своє життя, бачу, що я не вмів висловити ні своєї мрії, ні думки. Чи зможу ще? Я хотів би написати ще одну драму, де дієві особи будуть частинами мого „я“, а їхні діялоги лише розмовою, яку я веду сам зі собою. Це було би легко, якби не треба було з кожної особи зробити людину, себто дати їй тіло, крок і характер і якби можна обійтись без акції. Драма тіней — так зробив Метерлінк: він пішов по слабшій лінії і тому найважніше з його пес лишилось нечутним. А щоби дійсно створити такі драми, як він хотів, треба було би бути Шекспіром. Я більше всього хотів би написати „Гамлета“. Як відомо Гавптман вдоволився минулого року сценічною переробкою „Гамлета“ і його перекладом.

— **Справлення помилок.** В першій частині фейлетону проф. Свєнціцького, в другому реченні (9. і 10. стрічка першої шпальти), перекручено слово **„молодиця“** на „молодиє“. — При цій нагоді зазначимо, що в 4-ій шпальті перед першим відступом з гори пропущено один повний розділ.

Театри.

Великий Міський Театр:

Пятниця 26-го, г. 7·30 веч. „Дякую за службу“, комедія Пежинського (премієра).

Субота 27-го, г. 3. попол. „Русалка“ (для молоді).

Субота 27-го, г. 7·30 веч. „Тасина дама“, оперетка.

Кіна.

„Аполльо“: „Блакитні ночі“.
„Лев“: „Цирк Ровль“.
„Оаза“: „Її батько“.
„Палас“: „Тайна цитаделі“.
„Фатаморгана“: „Дівчур“.

Громадяни! Приготовляймося до відповідного відсвяткування 60-літнього ювилею „Просвіти“ та причинімся всі гідним нас ювилейним подарком до створення КНЯЖОГО ДАРУ для нашої Матери

Дописи.

МРАЗНИЦЯ. (З життя українського жіноцтва). Минув щойно один місяць, як тут основано філію „Союзу Українок“. Все мразницьке жіноцтво взялося інтензивно до роботи, а перш усього до згуртування молоді у своєму товаристві. Сходини всього жіноцтва відбуваються двічи тиждень, а в неділі гайні вечері, на яких не забувається про всі інші українські установи. От тому тижднись зібрано квоту 50 зол., яку роздалено так: українським школам 15 зол. „Рідній Школі“ в Дрогобичі 15 зол., українським політ. вязням 10 зол., на пресовий фонд „Жіночої Долі“ 10 зол. На сходинах обговорюються справи великої ваги, а на останньому засіданні рішено відвідати до [illegible] нашого жіноцтва в краю в складі [illegible] „Жіночої [illegible]“ [illegible] ...що свое життя віддавали за рідну справу, наприклад ... „Рідній Школі“ ... [illegible] про свій щоденний часопис „Жіночу Долю“ в Коломиї, сплатить свій обовязок. Слід замітити, що богато до наших успіхів причинилися о. сов. Лішинський і п. Лейбич Іван, які в кожній справі йдуть нашому жіноцтву на руку.

З судової салі.

З великої хмари — малий дощ.

Дня 19. жовтня ц. р. мала відбутися в окружнім суді в Чорткові перед спеціяльно на той зложеним трибуналом, у склад якого входили судді Тиференко, Рек і д-р Цисарж, карна розправа проти Дмитра Барана і 28 його товаришів із села Базару, пов. Чортків, обвинувачених за злочин з § 9. 218 кз. (намагання поміч до утечі з вязниці обв. за держ. зраду) і з § 285, 286 а та 287 а. б. ц. кз. (участь у недозволених товариствах). Усіх обвинувачених з початком березня ц. р. арештовано під закидом поповнення злочину зради держави через пляновання урядження повстання в Базарі, пов. Чортків, про що писало свого часу „Діло“ (в числі 66. ц. р.).

Після 4 і пів місяців слідчого арешту всіх обвинувачених випущено на вільну стопу і на основі акту обвинувачення вони мали відповідати лише за приналежність участи в недозволених товариствах, а Дмитро Баран крім того за намагання поміч в утечі з вязниці. В наслідок закону про амнестію трибунал після відчитання акту обвинувачення уважаючи внесок оборонця і прокуратора і по думці арт. 7 уст. 6 і ц. амнест. закону умоврив карне поступовання проти 26-ох обвинувачених, а натомісць проти Дмитра Барана, Данька Угрина і Василя Барицького розправу відрочено, бо повікликані до розправи свідки не явились. (Обжалувачував прок. Кучкевич, а всіх обвинувачених боронив адв. д-р Климкевич.

Так скінчилася покищо ця справа, про котру в своїм часі дуже широко розписувалася вся польська преса, роблячи з мухи вола. Дійсно: з великої хмари — малий дощ.

Зі спортового життя.

З діяльности „Довбуша“.

В суботу дня 20. ц. м. відбулися в Черніецях мечеві змагання між „Довбушем“ і одним із найсильніших його противників, жидівською дружиною „Гакоаг“. Змагання були незвичайно цікаві з огляду на завзяте, а при тому гарне ведення гри. Покінчилися вони заслуженою виграною „Довбуша“ у відношенні 3:1 (2:0). Перевага „Довбуша“ була помітна головно в першій половині гри. В другій половині грачі „Довбуша“ дещо ослабли та втратили попередній розгін. Це й відбилося на відношенні воріт.

Відень на пятьох фронтах.

В найближчу неділю відтрок пять футбольних дружин Австрії такі мечі по містах Европи: репрезентаційна дружина Австрії (себ-то Відня) розіграє змагання з репрезентацією Швайцарії за здобуття чаші середньої Европи; репрезентаційна дружина міста Відня виїжджає на змагання до Кракова; рівночасно віденський „Рапід“ виїжджає до Будапешту на рішаючі змагання за здобуття мистецтва середньої Европи; віденська аматорська вибрана дружина буде боротися з репрезентацією Брна (Моравія); вкінці в самому Відні відбудуться змагання між тими другоклясових дружин Будапешту й Відня.

Змагання атлетів у цирку Корнацького.

Пінецький-Програска без вислід. Штекер-Штайнбах також. Аксіонов і Кальзовсім нерівномірна пара: від першого хвату глядачі питаються, як довго стрункий, легкий Аксіонов у силі боронитися перед масивним, важким велетнем. Переможений в 10-ій хвилині дістає від глядачів рясні оплески нарівні з Кальзом за джентельменську боротьбу, що рівно відріжнювалась від двох попередніх пар, досить брутальних.

Сензацією вечера була зустріч старого досвідченого американця Бен Самсона з 27-літнім франкфуртським атлетом, ... Попофом. Сили рівні. Година закінчила ... тих змагань — без вислідну. В ... 10 ... боротьба переходить на ... Бен Самсон має 2 пункти проти ... Бен Самсон не ... 1-го. Кінчаючи Попофа ... перекинути ... дає себе звалити ... Бен ... Самсон мало не ... [illegible]

[illegible]

Лист до Редакції.

Проти неетичних метод у публичному житті.

Шановний Пане Редакторе!

Прошу Вас не відмовити вмістити на сторінках Вашого часопису такого мого листа:

В ч. 4—6. празького журналу „Нова Україна" за цей рік, що виходить під редакцією п. Шаповала й тов., у статті „Інтриги" подані цілком невірні відомости про діяльність подєбрадської орг. с.-д. і зокрема мою, як її члена. Не маючи бажання полемізувати з того сорту журналістикою, до якої можна пристосувати слова Гайного: „Кожне слово — це вічна посудина є при тому непорожня", я в інтересах оборони моєї чести, яка для кожного еміґранта така дорога, подаю отсе:

20. січня ц. р. між українською кольонією в Подєбрадах поширювався памфлєт, направлений проти української с.-д. і зокрема проти мене, підписаний подєбрадською УПСР. У Подєбрадах два гуртки, собі ворожі, претендують на таку назву. Тому мені прийшлося затратити немало зусиль, щоб виявити авторів памфлєту, які думали, що вони, прикриваючись іменем організації, отже нефізичної, правно неіснуючої особи, зможуть безкарно нападати й оплюгавлювати тих, хто їм не до вподоби. Як названий по імени в памфлєті, я заскаржив пп. Кошеля, Довгаля, Залеського та Федорова (с.-р.), пропонуючи їм перед судом довести, що я дійсно „безглуздо і негідно обливав брудом" (цитата з памфлєту) партію с.-р. та її „чесних борців" і т. д.

Обвинувачені не перевели доказу правди і дальший хід судового процесу довільно, згідно з судовим протоколом, виглядав так:

„Т. 380/28. Окружний суд в Подєбрадах. Від. III., дня 26. червня 1928. Перед початком головної розправи проголосили обвинувачені Спірідіон Довгаль, Болеслав Залеський, Максим Федорів, а за обв. Олександра Кошеля його правний заступник д-р Отто Глік, адвокат в Подєбрадах, що летючкою, поширюваною в будинках Академії в Подєбрадах дня 20. січня 1928, вони не думали доткнутися особистої чести приватного обвинувачуючого Олексія Козловського або обвинувачувати його особисто з якогось нечесного діла. Вони просили його про вибачення і зобовязалися заплатити йому кошти судового поступовання до дня 26. липня 1928 р. на руки д-ра Мілана Заліни, адвоката в Подєбрадах, 150 чк. Тим задовольнився обвинувачуючий і відступив від скарги".

В іншому громадянстві не посмів би винуватець, який публично жалував своїх провин, розбехтувати їх наново та знову ображати в тій-же справі того, кого просив вибачення.

Не так робить „Нова Україна", орган, виданий за співвідповідальністю винуватців у моїм процесі. В статті „Інтриги" згаданого числа цього журналу після цілком неправдивого вступу читаємо таке: „...Т.з. обжаловані, виходячи з міркування, що правдою нікого не можна ображати, на запит судді — чи хотіли прокламацією ображати п. Козловського — відповіли, що ображати не хотіли, а лишень констатували правду і подали її до публичного відома. Коли ця правда ображає п. Козловського, то ми за це відповідати не можемо, прокламації-ж, випущеної організацією, відкликати не будемо. Цього було досить для суду, щоб усю справу припинити. І чеський суд справу припинив..."

Полишаю самим читачам судити про моральну вартість писання „Нової України", коли два її редактори: С. Довгаль та Б. Залеський, підписавши вище наведений протокол у суді, тепер у своїому журналі стараються довести щось зовсім інше, ніж це було в дійсности. Бідні читачі „Нової України"! Коли так цинічно перекручуються факти протокольарних засідань, то чогож варті взагалі різні „інформації" та „факти", що подаються в цьому журналі?

З правдивою пошаною:

Олексій Козловський.

Подєбради, 16. IX. 1928.

Нові книжки й журнали.

„Поступ", вістник літератури й життя. Вересень-жовтень 1928 р. 8 Річник. 7—8 число. Зміст: Дух степів і традиція (П. Шоставівський); Колись а тепер (Степан С.); В улюбленій столиці арла Великого (О. Назарук); Гондель (Б. Гомзин); Перша ніч (Богтєса Паленич); Лист (Меріям); Юрій Немирич (д-р Ігор Лоський); Виставка преси в Кельні (М. Г.); Перші українські вибори в Галичині під владою Польщі; Зі світа; Бібліографія; Літературні замітки.

„Sprawy Narodowościowe", czasopismo poświęcone badaniu spraw narodowościowych. Wrzesień 1928. Nro 3/4. Treść numeru: Stanisław J. Paprocki: IV. Kongres mniejszości narodowych w Genewie; Dr. W. Junosza: Szkolnictwo polskie w Niemczech; dr. A. Krysiński: Liczba i rozmieszczenie Białorusinów w Polsce; Polacy na Ukrainie Sowieckiej; St. Czosnowski: Sprawy mniejszości narodowych w Unji Stowarzyszeń Ligi Narodów; Kronika.

До продажі 5 метр. сот. меду карпатського — гарантованого в ціні 300 зол. за 1 метр. сот. Адреса: Іван Кочержук, учитель, Лєцівка, почта Дуба via Рожнятів. 830 1—1

Віллю в Станиславові з вільним, сонішним мешканням 4 (чотири) комнати з комфортом і будівельну площу до полудня 610 м² продам або заміню за реальність у Львові. Відомість: Станиславів вул. Матейка ч. 27. 833 1-2

Рутинований конціпієнт, обійме посаду у адвоката. Може вести зовсім самостійно канцелярію і ручить за солідне її ведення. — Зголошення слати до Адміністрації „Діла" під „солідний конціпієнт". 811 3—3

Годинник ваш буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні Івана Зельтенрайха Львів, пл. Марійська 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 6 125-?

Реформи, панчохи, укавички, Райтузки чисто вовняні по конкуренційних цінах. Шпес Львів, Бойків 7. 703 8—10

Фотограф Янушевич, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої). Тел. 39—61. 815 4—5

Модні бранзолєтки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровскі - Розважевскі, Львів (Готель Жоржа), Тел. 27—29. 2381 18—

SUNLAJT

МИЛО

Кардинальною прикметою мила, першорядної якости, є безглядна і абсолютна чистота. Якраз ці прикмети характеризують мило Sunlajt, яке також найбільше розповсюднене на світі. Не вільно прати гарного і дорогого білля ніяким підрядним милом, нічо отже дивного, що в дбайливих ґаздівствах запотребування мила Sunlajt рівняється запотребуванню води. А обильні милини, які витворює, швидко і радикально стирають бруд.

SUNLAJT MYDŁO — MYDŁO SUNLIGHT GWARANTOWANA — SUNLAJT MYDŁO

P. St. 6—24 Lever Brothers Limited, Англія

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

В неділю, дня 28. жовтня 1928 р. о год. 5. по пол. відбудуться Звичайні Загальні Збори Кружка „Рідної Школи" в Надвірній в салі місцевої Читальні Просвіти. — **Старшина Кружка.** 831 1-1

Сходини членів С. У. А. делеґатури Стрий відбудуться в Стрию в неділю дня 28. X. ц. р. в год. 10. передполудне в салі тов-а „Каса Задаткова" при вул. Трибунальській з таким денним порядком: 1) Отворення сходин і вибір президії. 2) Реферат д-ра А. Гарасимова про справу вільного переселення адвокатури в Польщі, справу парцеляції ерекціональних ґрунтів і права української мови. 3) Реферат д-ра Р. Домбчевського про організаційні справи. 4) Внесення і запити. Після сходин в год. 12. в полудне в тій самій салі виклад проф. д-ра В. Старосольського: „Проблєма правовости держави" при участи ширших правничих кругів.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

432 Пересвітлення Рентґеном. 22—24

ОВОЧЕВІ ЩЕПИ.

Найлучше садити в осени. Замовлення дрібні і вагонові слати до: Садівничо-городниче Заведення А. Терпиляка в Задуквах поч. Галич. Телеграми: Терпиляк, Галич. Число телефону: Галич 1. Ціни за щепи I якости 3·50 зол., II. якости 3 зол., III. якости 2·50 зол. Повітові Союзи, Кооперативи і Кружки С. Г. при збірних замовленнях одержать від 10—20 процент опусту. 826 2—3

зол. 11·00	БУДИЛЬНИКИ	зол. 11·00
франц.		закорд.

581 з ґарантією, тільки у фірмі 3-3

Б. ҐРИНБЕРҐ, Сикстуська 4. Тел. 59-22.

Загальні Збори

філії Музичного тов. ім. Лисенка в СТАНИСЛАВОВІ

відбудуться дня 30. жовтня 1928 р. о 8-ій годині вечером (20-тій) в кімнатах тов. „Боян", при вулиці Голуховського ч. 22. зі слідуючим денним порядком: 1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів. 2) Звіт уступаючого виділу з діяльности за рік 1926/27. 3) Звіт Дирекції Муз. Інституту. 4) Звіт Контрольної Комісії. 5) Вибір делеґата на Загальні Збори матірного товариства у Львові. 6) Затвердження директора школи. 7) Вибір нового виділу й Контрольної Комісії. 8) Внесення й запити.

835 1—1 За виділ: **Гр. Онуферко.**

VI. ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовників

У ЛЬВОВІ

відбудуться дня 10. листопада 1928 року (субота) о год. 17-ій (5-та попол.) в салі Товариства „Українська Бесіда" у Львові, вул. Рутовського ч. 22. I. пов. („Народний Дім") з таким порядком нарад:

1. Відкриття Зборів.
2. Верифікування протоколу Звичайних Загальних Зборів з дня 29. червня 1927 року.
3. Звіт Старшини з діяльности за діловий рік 1927 і предложення звіту ревізорів.
4. Одобрення рахункового замкнення та звіту з діяльности Інституту за 1927 рік.
5. Вибір 3-ох членів згаядно 3-ох заступників членів Старшини на місце уступивших (§ 48 статуту).
6. Внесення Старшини на винагороду ревізорам за переведені ревізії рахункового діловодства в 1927 році (§ 52 статуту).
7. Ліквідація Пенсійного Інституту.
8. Запити і дезідерати.

Ці Загальні Збори скликується згідно з постановою §-у 46. статуту Пенсійного Інституту тому, що Збори скликані на день 13. жовтня 1928 р. не були здатні важно рішати, з уваги на невистарчаюче число тоді заступлених голосів. Загальні Збори отсим скликані будуть важно рішати в справах, порядком денним обнятих, без огляду на число заступлених на них голосів (§ 46 статуту).

Львів, дня 24. жовтня 1928 р.

834 1—1

СТАРШИНА
Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовників
У ЛЬВОВІ.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.